

LA MAJANA, 3-803

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

Carta a mi mateix (1)

Estimat Marcel·lí: A banda del toc narcís que algú pugui diagnosticar en aquestes lletres, encetar un epistolari amb un mateix té perills majúsculs: les paraules no són mai gratuïtes. Diu en John R. Saul que de fet estan sotmeses a la violenta competència del mercat emocional, intel·lectual i polític... Les meves cartes no estaran compromeses amb ningú però, ni tan sols amb el propi destinatari. Seran confidències a través de cartes privades, això sí, sense sobre, obertes. És la manera de trencar amb hipocresies, no creus? No hi ha felicitat com la de pensar -i dir- allò que es vol, enlloc de pensar -i dir- allò que els demés volen.

O sigui, tu estàs obligatòriament de viatge en temps de vacances -pagades o no-, i jo aquí voluntàriament a ciutat. Tu home-mosca, jo

home-arbre. Tu a l'aventura de consumir quilòmetres, menjar i divertir-te segons mana la indústria del turisme. Jo aquí, en aquest bé de Déu que és una ciutat desèrtica a l'estiu. I parlant de divinitats, t'ho vas perdre: l'altre dia, a la primera plana d'aquest diari nostre i a quatre columnes en technicolor hollywoodià, apareixien cinc homes importants: quatre d'ells amb un fanalet de Sant Jaume a les mans, dels quatre tres són polítics amb comandament en plaça, i, en rigorós negre pre-conciliar, un senyor bisbe somrient tot i no tenir fanalet. Que no havíem quedat que aquest país nostre, segons la Constitució, és un Estat aconfessional? Per què aquests homes importants -les dones a segona fila- presidien un acte religiós? No ens ha d'estranyar que el partit

que mana a Madrid imposi l'assignatura de religió a l'ensenyament. Per cert, un dels tres polítics, filòsof post-socràtic a l'ajuntament, reproduïa la imatge de Diògenes amb el fanal a la recerca d'un home. El nostre home polític, però, feia cara de buscar-se a si mateix, mirant a la seva banda esquerra que no esquerrana. Com pots veure, Marcel·lí, no hi ha més cera que la que crema i l'opi del poble -la religió, segons Lenin?- és l'única droga legalitzada.

Què més? Ah, sí, circula amb compte. Acabo de llegir a la premsa que a les carreteres de l'Estat es produeix un accident cada 36 minuts i 35 segons. Clar que a Lleida superem la marca: aquí ens massacrem cada 34 minuts i 11 segons. No cal que tinguis pressa per tornar. Aprofita la treva estival, que la ciutat, quan tornis, estarà com sempre, dominada per tecnòcrates disfressats de polítics. Una dictadura que, en el fons, és arquitectura d'ambicions. Una abraçada.